

SENTĒVI UN GLOBĀLĀ SACELŠANĀS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Moz. 4:1-15, 3:9, 10; 4:9; 6:1-13; Ps. 51:1; 1. Moz. 22:1-19; 28:12-15.

ATMIŅAS PANTS:

“Un, redzi, es būšu ar tevi, es sargāšu tevi visur, kur tu iesi, un es atvedīšu tevi atpakaļ uz šo zemi, jo es tevi nepametīšu, līdz nebūšu izdarījis to, ko tev apsolīju!” (1. Moz. 28:15)

Stāsti, kas seko grēkā krišanai, dziļāk runā par krāpšanas un salauztu attiecību tēmu, kas vispirms bija redzams Ēdenē. Šajā laikā konflikts izplatījās pa visu zemi.

Kaina un Ābela stāstā par iemeslu nesaskaņām un nāvei kļūst pielūgsmē. Šī tēma atkal un atkal atkārtojas vēsturē.

Plūdu stāsts atklāj, kā sacelšanās un grēks sāka graut visu, ko Dievs bija radījis. Grēks ne tikai izkropļo radību, tas to iznīcina.

Ābrahāma piedzīvojums ir vislielākais iedrošinājums konfliktā, kurā Dievs parāda Savu labprātību uzņemties uz Sevi sacelšanās sekas. Viņš kļuva mūsu Vietnieks.

Tad Jēkaba un Ēzava un Jāzepa un viņa brāļu stāstā mēs redzam, kā turpinās salauztu attiecību mijiedarbība, kas ir līdzeklis, ko sātans izmanto, lai iznīcinātu ģimenes un ļaužu grupas.

Tomēr cauri visam turpinās uzticība Dievam, kā Viņš uztur un atbalsta Savus nomocītos bērnus.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 16. janvārī!

Kains un Ābels

Izlasi 1. Moz. 4:1-15! Ko tas mums stāsta par to, cik dziļi iesakņojies ir grēks?

Dzimstot Kainam, Ieva bija sajūsmā. Viņa bija pilnībā pārliecināta, ka tikko ir dzemdējusi Atbrīvotāju, kas bija apsolīts 1. Moz. 3:15. "Ar Kunga palīgu dabūju dēlu." (1. Moz. 4:1) Burtiski tulkojot, šo pantu varētu lasīt šādi: "Es esmu radījusi vīrieti – Kungu." Tas vienkārši atklāj, ka Ieva domāja – viņa ir dzemdējusi To, ko Kungs bija apsolījis (1. Moz. 3:15).

Nekas nav pateikts par Kaina bērnības gadu prieku un par to, kā jaunie vecāki lepnī baudīja sava pirmā bērna attīstību. Stāstījums ātri pārlec uz otrā dēla dzimšanu un tad – abu jauno vīriešu pielūgsmi. Tomēr, kā mēs bieži redzam, atšķirības pielūgsmē noved pie tragēdijas.

Izlasi 1. Moz. 3:9, 10; 4:9! Salīdzini Ādama reakciju ar Kaina reakciju, kad Dievs uzdeva viņiem jautājumus pēc izdarītā grēka. Kas tajā ir līdzīgs? Kas ir atšķirīgs? _____

Ievēro atšķirību starp Ādama un Kaina emocijām. Ādams izskatās samulsis, nobijies un nokaunējies (1. Moz. 3:10), bet Kains ir dusmīgs (1. Moz. 4:5), cinisks un dumpīgs (1. Moz. 4:9). Tā vietā, lai pienestu vāju aizbildinājumu, kā to darīja Ādams, Kains izsaka skaļu nepatiesību.

Tomēr izmisumā radās cerība un optimisms. Piedzimstot Setam, Ieva atkal domāja, ka viņai ir piedzimis Apsolītais (1. Moz. 4:25). Vārds "Sets" ir cēlies no vārda, kas nozīmē "novietot, nolikt", šis pats vārds ir izmantots 1. Moz. 3:15, lai apzīmētu Atbrīvotāju, kas tiks nolikts savā vietā, lai stātos pretī čūskai un satriektu tās galvu. Tālāk paralēli 1. Moz. 3:15, Ieva apraksta savu jauno dēlu kā "sēklu", lai aizvietotu Ābelu. Tādējādi pat tik liela izmisuma un tragēdijas vidū, un lielajai cīņai starp labo un ļauno turpinot izplatīties, ļaudis vēl joprojām pieķērās atpestīšanas cerībai. Kas gan mums būtu, ja nebūtu tās?

Iedomājies Ādama un Ievas bēdas par sava dēla nāvi, kas jau pats par sevi būtu pietiekami slikti, ja arī nebūtu fakta, ka kāds cits dēls ir viņu nogalinājis. Tādējādi viņi zaudēja divus dēlus. Kā mēs varētu gūt grūto mācību, ka grēkam ir sekas, kas sniedzas daudz tālāk nekā pats grēks?

Plūdi

Izlasi 1. Moz. 6:1-13! Kā mēs redzam šeit izteiktu lielo cīņu starp labo un ļauno, tikai šeit vēl spraiģāku nekā iepriekš? _____

_____

_____

_____

Plūdus mēs redzam daļēju īpašo radīšanas darbību virzienmaiņu. Daudz kas no tā, ko Dievs bija nodalījis, tagad atkal tika savienots. Ūdeņi augšā un ūdeņi apakšā, jūra un sauszeme, zivis jūrā un putni debesīs un visi dzīvnieki, kas pārvietojās pa zemi, sanāca kopā. Šķiet, ka zeme atkal kļuva "neiztaisīta un tukša" (1. Moz. 1:2).

Neraugoties uz šo acīm redzamo ļauno spēku uzvaru, Dieva radošais gars vēl joprojām darbojas. Viņš uzsāk jaunu radību, atkal atdalot dažādus elementus. Pirmkārt, Viņš nodala Noa (taisnu un nevainīgu vīru) no tā laika ļaudīm, kuru jaunums ir liels un kam katra doma ir ļauna, samaitāta un varas darbu pilna (salīdzini ar 1. Moz. 6:8, 9 un 5., 11.-13. p.). Tad Dievs dod uzdevumu Noa uzbūvēt milzīgu laivu. Tad Viņš atdala nelielu ļaužu grupiņu, putnus un dzīvniekus – un ievieš drošību kuģī, lai viņi varētu izdzīvot tajā, kas notiks. Pamatojoties uz Dieva žēlastību, dzīvība turpināsies un jaunā pasaule celsies no vecās pasaules atliekām. Tā ir jauna radība.

Bet tā nav pilnīga. Drīz pēc plūdiem, kad Noa un viņa ģimene atkal iedzīvojas, mēs atkal saņemam atgādinājumu par cilvēka labestības trauslumu. Noa piedzēras, un notiek apkaunojošas lietas (1. Moz. 9:20-27). Lūk, pat vienam no ticības varoņiem (sk. Ebr. 11:7) bija slikti brīži. Lielā cīņā turpinās ne tikai plašākā mērogā, bet arī cilvēku sirdīs.

Bībele apraksta plūdus kā visas dzīvības iznīcināšanu (1. Moz. 7:4). Līdzīgs izteiciens ir izmantots arī citur Bībelē, lai aprakstītu Pestītāja darbības, piedodot grēkus (Jes. 25:8, 43:25, Ps. 51:1). Tiek iznīcināta vai nu dzīvība, vai mūsu grēki. Kā šī nemainīgā realitāte parāda, cik patiesībā viss ir melns un balts? _____

_____

_____

_____

Ābrahāms

Lai gan Ābrahāms (sākumā Ābrams) ir zināms savas uzticības dēļ, viņa dzīves piedzīvojumi vairāk parāda Dieva uzticību viņam.

Divreiz Dievs apgalvoja Ābrahāmam, ka viņam būs dēls. Pirmo reizi viņš to viņam teica, kad Ābrahāms bija aptuveni 75 gadus vecs (1. Moz. 12:2, 4), tad aptuveni desmit gadus vēlāk (1. Moz. 13:16) Dievs to viņam teica vēlreiz.

Beigās pat pēc daudziem klupieniem no Ābrahāma puses, apsolījuma bērns – derības bērns – piedzima, un atklājās Dieva uzticība Savam kādreiz svārstīgajam kalpam (sk. 1. Moz. 17:19, 21; 1. Moz. 21:3-5).

Izlasi 1. Moz. 22:1-19! Kāda cerība šeit ir atklāta attiecībā uz visu lielo cīņu?

“Lai pārbaudītu Ābrahāma ticību un uz visiem laikiem tā dvēselē iekaltu Evaņģēlija patiesību, Dievs viņam pavēlēja nonāvēt savu dēlu. Sirdssāpes, kuras tas izcieta tumšo dienu briesmīgajos pārdzīvojumos, tika pieļautas, lai viņš no sava personīgā piedzīvojuma kaut mazliet varētu nojaust tā upura lielumu, ko cilvēka atpestīšanai ir devis mūžīgais Dievs. Neviens cits pārbaudījums Ābrahāmam nebūtu sagādājis tādas dvēseles mokas, kā dēla upurēšana. Dievs nodeva savu Dēlu kauna un moku pilnai nāvei. Eņģeļi, kuri redzēja Dieva Dēla pazemojumu un dvēseles bailes, šoreiz nedrīkstēja iejaukties, kā tas bija gadījumā ar Īzāku. Tur neviena balss nesauca: “Ir diezgan!” Lai glābtu kritušo cilvēci, Godības Ķēniņš atdeva savu dzīvību. Vai būtu iespējams sniegt vēl spēcīgāku pierādījumu par Dieva bezgalīgo līdzjūtību un mīlestību? “Viņš jau savu paša Dēlu nav saudzējis, bet to par mums visiem nodevis nāvē. Kā tad viņš līdz ar to mums nedāvinās visas lietas?” (Rom. 8:32)

No Ābrahāma prasītais upuris nenāca par labu tikai viņam vien, un ne tikai par labu nākamām paaudzēm, bet tā bija mācība arī Debesu un citu pasaulju bezgrēcīgajām saprātīgajām būtnēm. Cīņas lauks starp Kristu un sātanu, — vieta, kur norisinās atpestīšanas plāns, ir mācību grāmata visam Universam. Tā kā Ābrahāms savā laikā bija parādījis zināmu ticības trūkumu Dieva apsolījumiem, sātans viņu apsūdzēja Dieva un eņģeļu priekšā, ka tas nav pildījis derības saistības un tāpēc nav cienīgs saņemt derībā paredzētās svētības. Dievs vēlējās pārbaudīt sava kalpa uzticību visu Debesu iemītnieku priekšā, lai parādītu, ka Viņš nevar pieņemt neko mazāku par pilnīgu paklausību un arī, lai vēl vairāk atklātu atpestīšanas plānu.” (E. Vaita “Sentēvi un pravieši” 154., 155. lpp.)

Jēkabs un Ēsavs

Cīņa starp Dieva nodomiem un personīgu sacelšanos turpinās stāstā par Jēkabu un Ēsavu. Senajos laikos bija tradīcija, ka pirmdzimtais dēls saņem tēva svētību pirms tēva nāves. Tas ietvēra lielāko daļu ģimenes bagātību. Tāpēc vecākais dēls kļuva atbildīgs par ģimenes labklājību.

Ēsavs ienīda savu brāli Jēkabu pēc tam, kad viņam ar viltu tika atņemts šis lielais gods, un viņš plānoja nogalināt viņu pēc tēva nāves (1. Moz. 27:41). Rebeka aizsūtīja Jēkabu prom drošības nolūkos, domādama, ka pēc dažām dienām viss atkal būs labi (1. Moz. 27:43, 44). Dažas dienas izvērtās par 20 gadiem, un Rebeka nekad vairs Jēkabu neredzēja.

Izlasi 1. Moz. 28:12-15! Kāda liela cerība bija atrodama Jēkaba sapnī? _____

Atkārtojot Ābrahāmam dotos apsolījumus, Dievs pārliecināja Jēkabu, ka viss notiek, kā vajag. Lai gan šķiet, ka Jēkaba rīcība ignorē Dieva plānu, Dievs vēl joprojām ir viņam blakus. Tomēr Jēkabam bija jāiztur 20 gadi sava sievastēva viltības dēļ – vispirms laulībā, tad algas jautājumā (1. Moz. 29:20, 23, 25, 27; 31:7). Tomēr dīvainā veidā visi šie kalpošanas gadi par savu sievu likās kā tikai dažas dienas – tik, cik Rebeka bija domājusi, ka Jēkabs būs prom no viņas (1. Moz. 29:20).

Kad Jēkabs nolēma atgriezties mājās, vispirms Lābans dzinās viņam pakal (1. Moz. 31:25, 26), tad Ēsavs sūtīja viņam pretī 400 vīrus. Abas šīs situācijas apdraudēja dzīvību, un Dievam bija divreiz jāiestājas, lai viņu atbrīvotu. Pirmā reize Lābanam bija sapnis, kurā Viņš pateica, lai nenodara Jēkabam neko jaunu (1. Moz. 31:24); tad Dievs atklājās personīgi cīņā ar Jēkabu un sakropļoja viņu (1. Moz. 32:24-30). Jēkaba izskats, klibojot ar spieķi, varēja likt Ēsavam saprast, ka Jēkabs viņu neapdraud. Dāvanas tika sūtītas pa priekšu un, kopā ar uzmanīgo Jēkaba runāšanas veidu, bija pietiekami, lai atjaunotu attiecības starp abiem brāļiem. Pēdējo reizi mēs redzam viņus kopā, apglabājot tēvu (1. Moz. 35:29); tādējādi jebkādi Ēsava iepriekšējie plāni nogalināt Jēkabu pēc bērēm tagad bija aizmirsti.

Pārdomā visas sāpes un ciešanas, ko šiem ļaudīm atnesa muļķīgās izvēles, gan nevainīgajiem, gan vainīgajiem. Kā mēs varam iemācīties domāt, domāt, domāt, un tikai tad rīkoties? _____

Jāzeps un viņa brāļi

Tāpat kā Jēkabs bija pelnījis saņemt sodu no brāļa Ēsava savas rīcības dēļ, mēs redzam kaut ko līdzīgu stāstā par Jāzepu un viņa brāļiem.

Šeit mēs atkal redzam, ka brālis ienīst brāļi, jo vienam tiek parādītā lielāka labvēlība nekā citiem (1. Moz. 37:3, 4). Krāsainais apģērbs nebija vienkārši pagatavots no svītraina palaga. Vārds oriģinālā norāda, ka tas bija dārgs apģērbs, ko vilka ķēniņš, un tas bija klāts ar bagātīgiem izšuvumiem. Bija vajadzīgs gads, lai to pagatavotu.

Kad Jāzeps pastāstīja brāļiem par saviem sapņiem (1. Moz. 37:5-11), viņš radīja pret sevi vēl lielāku naidu un skaudību. Tāpēc pie pirmās izdevības brāļi kala plānus, lai atbrīvotos no viņa (1. Moz. 37:19, 20). Brāļi droši vien apsveica sevi, cik viegli viņiem bija tikt no Jāzepa vajā. Nevienam nebija ne jausmas, kā Dievs izmantos šo situāciju, lai pēc vairākiem gadiem viņus izglābtu.

Izlasi 1. Moz. 45:4-11! Kādu plašāku ainu redzēja Jāzeps? Kam viņš galvenokārt pievērsās? _____

Padomā, kas varēja notikt Jāzepa prātā, esot ķēdēs, ejot aiz kamieļa un skatoties uz kalniem, aiz kuriem pamazām izzuda no skata viņa bērnības mājas. Tad atrodoties izsoles vietā, ziņkārīgajiem pircējiem bakstot viņu un pazemojot, pirms viņi izvēlējās viņu pirkt. Daudzi ir atmetuši savu ticību daudz mazāku pazemojumu un ciešanu dēļ, nekā piedzīvoja Jāzeps.

Jāzeps varēja izvēlēties kļūt sarūgtināts un nostāties pret Dievu, bet viņš izvēlējās saglabāt ticību šīs mokošās cīņas vidū. Viņa dzīvē dramatiskā veidā notika lielā cīņa. Drīz viņš nonāca vienas no valsts svarīgākās militārās personas mājā, un Dieva svētībā drīz viņš ieguva viņa uzticību (1. Moz. 39:1-4). Beigās vergs kļuva Ēģiptē par vadītāju.

Neskatoties uz neapraķstāmo ģimenes disfunkciju, kas atklājas šajā stāstā, neskatoties uz nodevību un ļaunumu, stāstam ir laimīgas beigas. Tomēr kā ir iespējams saglabāt ticību un pateicīgu attieksmi, kad liekas, ka viss nenotiek tik labi, kā tas bija arī Jāzepa dzīvē? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Kā atklāj šie stāsti, nav šaubu, ka dzīve uz šīs zemes lielās cīņas vidū ne vienmēr notiek tā, kā mēs būtu gribējuši. Piemēram, Ādams un Ieva negribētu, ka, turot rokās savus jaundzimušos, viņu dzīves scenārijs būtu, ka viens nogalinās otru. Cipora, apprecot Mozu, noteikti nebija iedomājusies tādu nākotni. Un vai tu domā, ka Leas kā sievas dzīve bija tāda, par kādu viņa kā jauna meitene bija sapņojusi? Un jaunais Jeremija – lai arī kādas bija viņa cerības un centieni, tie noteikti neietvēra to, ka viņa paša tauta uzskatīs viņu par nodevēju, lamās un pērs. Un vai Dāvids un Batšeba nebūtu devuši priekšroku citādam stāstam, nekā beigās attīstījās (bez šaubām, Ūrija būtu gribējis)? Un kā ar Jēzu? Protams, Jēzus nāca uz šo zemi, lai mirtu. Bet no Viņa cilvēciskās puses, no mūsu puses, no tās puses, kas Ģetzemanē izsaucās: “Mans Tēvs, ja tas ir iespējams, lai šis biķeris iet man garām!” (Mat. 26:39) – tikt sistam, izsmietam, apspļaudītam un krustā sistam 33 gadu vecumā nebija kaut kas tāds, uz ko kāds varētu cerēt. Nav šaubu, dzīve var pret mums būt nekrietna, un tā arī tāda ir. Bet tam nevajadzētu būt pārsteigumam, vai ne tā? Ko gan tu sagaidi kritušā, grēcīgā pasaulē – vai paradīzi? Ēdenes jau sen vairs nav. Bet tā atkal būs, un, kad tas notiks, atšķirība starp mūsu dzīvēm tagad un tad būs bezgalīgi lielāka, nekā tā, uz ko mēs cerējām un ko dabūjām.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kāda nozīmīga atšķirība ir starp brāļiem un māsām, kas saglabā ticību Dievam, un tiem, kas neredz vajadzību pēc tā?

---

2. Kad brāļu un māsu konkurence un greizsirdība, šķiet, pārspēj Dieva nodomu ar mūsdienu ģimenēm, kā ir iespējams viņiem redzēt pozitīvu nākotni? Ko var darīt draudzes ģimeņu labā, lai palīdzētu tām redzēt Dieva plašāko nodomu viņu dzīvēs?

---

3. Ko var darīt to tavas draudzes cilvēku labā, kas jūtas vieni šajā pasaulē un kuru dzīves šķiet bezmērķīgas un nevērtīgas?

---

4. Ja arī tava dzīve nav izvērtusies tāda, kā tu bijis cerējis, kā mūžīgās dzīvības apsolījums var palīdzēt, lai tevi nepārņemtu vilšanās?